

Men desuagtet bliver der ingen Penge udbetalt, i hvert Fald udbetales der kun Penge i ganske ringe Udstrækning. Det forekommer mig, at det vilde have overordentlig stor Interesse at faa dette Forhold nærmere oplyst, og at det ikke var mere end Rigsdagens Pligt at kræve Oplysning om, hvorledes det hænger sammen med hele denne Form for den finansielle Administration. Ligger Aarsagen dertil i Finansministeriet eller i en anden Gren af Administrationen eller hvor? (*Finansministeren* [Brandes]: Aldrig i Finansministeriet!). Det glæder mig, at den højtærede Finansminister siger, at Grunden aldrig ligger i Finansministeriet, men saa maa den ligge et andet Sted, og jeg vilde gerne have oplyst, hvor den da ligger. Det er derfor, jeg mener, at naar vi vedtager dette Lovforslag og saaledes indretter nye Forhold for Statsrevisionen, saa skal vi gøre Skridtet helt ud og nedsætte et staaende Udvalg til at behandle Statsrevisorernes Betænkning, saaledes som vi har gjort det med Hensyn til Lønningssager. Sagen er nemlig stor nok til det, synes jeg, fordi Statsrevisorernes Betænkning berører alle de forskellige Bevillinger. Der er Arbejde nok, for saa vidt Udvalget vil arbejde med Sagen, og det baade kan være og er et interessant Arbejde, naar man vel at mærke ikke støder paa dette, at man ingenting kan udrette, og saaledes har Forholdet været. Jeg vil derfor henstille, at man foretager et saadant Skridt.

Jeg skal nævne et Par Eksempler til. Der er givet Bevillinger, som ikke bliver brugt i det Omfang, hvori man synes, de skulde være brugt. Og der er ogsaa et Forhold, vi ret ofte kommer i Berøring med, og som sandelig ikke er af nogen behagelig Karakter: Rigsdagen faar jo det ene Lovforslag efter det andet, som drejer sig om meget store Bevillinger til Bygninger; jeg kan nævne Christiansborg, og jeg kan nævne Københavns Banegaard og Boulevardbanen; jeg kunde nævne flere Ting, men det behøves slet ikke, da Folketingets Medlemmer er overordentlig vel kendte dermed. Naar disse Forslag fremkommer, faar vi en kalkulatorisk Oversigt over, hvilke Udgifter de vil medføre, og saa vedtager man Loven og vedtager Bevillingen. Men Forholdet er jo det, at har man der sagt A, er man nødt til ogsaa at sige B, saa Administrationen kan paa den Maade le Rigsdagen op i Ansigtet, om den vil. Naar man ser f. Eks. paa Bygningen af Boulevardbanen, saa opdager man, at

der ikke alene er store Overskridelser, men at der ogsaa er foretaget Ting, som aldrig har haft Lovhjemmel, som savner det endnu den Dag i Dag. Det faar de vel, efter nogle Maaneders Forløb vedtages de af begge Rigsdagens Ting. Og hvorfor gør man det? Fordi man er nødt til det. Man kan ikke stoppe Arbejdet op, naar det er paabegyndt i den Grad, som det er Tilfældet her. Men havde det da været mere end naturligt og rimeligt, om man i de Aar, der er gaaet, havde haft et Udvalg, som var i Stand til at skaffe de fornødne Oplysninger herom, og om Statsrevisorerne ogsaa havde haft Myndighed til at kræve forskellige Oplysninger af de Tjenestemænd, som har haft med Sagen at gøre, saaledes at de kom til at afgive Forklaring om, hvorledes den hang sammen. Jeg synes, Rigsdagen skylder sig selv, at det ikke bliver saadan, at den maa sige: Vi ved godt, at naar vi bevilger noget, er det en ren Tilfældighed, om det slaar til, og slaar det ikke til, maa vi give det fornødne. Det er jo ikke det, man har tænkt sig ved Rigsdagens Bevillingsmyndighed. Jeg tror, vi skulde se at komme til en større Forstaaelse af, at vi skal have mere Indsænde med Bevillingernes Anvendelse. Der er ikke noget som helst urimeligt i, at Bevillingsmyndighederne kræver af dem, der skal anvende de forskellige Bevillinger i det praktiske Liv, at de ikke det ene Aar erklærer: Vi kan gøre det for det og det Beløb, hvorefter man vedtager Bevillingen i god Tro, og nogle Aar efter siges der saa: Det slaars slet ikke til.

Jeg skal nævne et eneste Eksempel endnu, før jeg slutter. Det er noget, jeg forskellige Gange har berørt. Jeg skal ikke komme ind paa en videre Udvikling deraf, men vil nævne det i denne Forbindelse, fordi det hænger saa nøje sammen med denne Sag. Det er Bygningen af Funder—Bramminge-Banen. For to Aar siden traf man en Overenskomst — jeg antager baade med Finansministeren og med Finansudvalget —, hvorefter Banen skulde være færdig til en bestemt Tid. Og det var ikke en Merbevilling, det drejede sig om, nej, det mærkelige var, at det drejede sig om at faa en Bevilling, der var mindre end den, der var foreslaet af Finansudvalget. Man sagde: Vi kan ikke bruge saa stor en Bevilling, vi vil ikke have den, men maa vi faa den Bevilling, saa vil vi træffe den og den Overenskomst, og saa skal vi blive færdige i Tide. Forleden Dag udtalte den højtærede Minister for offentlige Arbejder, at Tiden nok blev overholdt. Jeg gjorde ham opmærksom paa, at Tiden